

Arrest

nr. 123 102 van 25 april 2014
in de zaak RvV 145 762 / II

In zake: ██████████

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat ██████████, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 maart 2013 waarbij wordt geweigerd om een gunstig gevolg te geven aan het verzoek om opnieuw in het bezit te worden gesteld van een F-kaart.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 januari 2014 met referentienummer 39283.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 maart 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris het recht op terugkeer niet toe te staan. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) Deze vreemdeling heeft op gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een F-kaart. Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek.

Betrokkene verbleef van 11/07/2008 tot oktober 2011 in het buitenland.

Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 KB. 08/10/1981.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het KB. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9 alinea 3 van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Verder verwijt zij de verwerende partij machtoverschrijding.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing werd genomen door mevrouw S.B., attaché. Zij stelt dat de verwerende partij er allicht van uitgaat dat deze machtiging wordt ontleend aan het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit). De verzoekende partij citeert artikel 6 van voornoemd ministerieel besluit.

De verzoekende partij stelt het delegatiebesluit geen bepaling bevat omtrent artikel 19 van de vreemdelingenwet. Er werd ook geen delegatie voorzien naar de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Er is volgens de verzoekende partij geen uitdrukkelijke bepaling die een bevoegdheidsdelegatie aan een attaché voorziet. Een delegatie 'bij analogie' is in ieder geval uitgesloten. De bestreden beslissing werd dus genomen door een niet bevoegd persoon.

2.2. In casu werd de bestreden beslissing getroffen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie meer bepaald door mevrouw S.B., attaché.

Artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt niet uitdrukkelijk aan wie de bevoegdheid toekomt inzake beslissingen met betrekking tot het recht op terugkeer van een vreemdeling die over een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning beschikt. Uit het bepaalde in artikel 19, §4 van de vreemdelingenwet dat "Onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid, de minister of zijn gemachtigde verplicht [is] tot terugname van een vreemdeling en van zijn gezinsleden", blijkt evenwel onrechtstreeks dat ook de bevoegdheid voor het treffen van beslissingen in toepassing van artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet toekomt aan de "minister of zijn gemachtigde", d.i. thans de staatssecretaris of de gemachtigde van de staatssecretaris. De artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorzien geen bevoegdheidsregeling ter zake.

Aldus wordt vastgesteld dat de wetgever de bevoegdheid voor het treffen van beslissingen inzake het recht op terugkeer, bepaald in artikel 19 van de vreemdelingenwet, heeft toevertrouwd aan de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde. Er is derhalve een wettelijke grondslag die bepaalt dat de bevoegdheid voor het treffen van de in casu bestreden beslissing aan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekomt.

Er rest nog de vraag of de betrokken ambtenaar, S.B., in casu als gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris kon optreden. Dit is de vraag naar de formele machtiging. Immers moet de machtiging formeel tot uiting worden gebracht in een delegatiebesluit waarbij de betreffende minister een ambtenaar machtigt de beslissingen in de hoedanigheid van gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris te nemen.

Het staat buiten betwisting dat de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft genomen, S.B., attaché is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De delegaties van bevoegdheid aan een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn geregeld bij artikel 6 van het delegatiebesluit.

Voormeld artikel 6, §1 van het delegatiebesluit luidt als volgt:

"(...) Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid; [4 artikel 7, tweede tot vijfde lid]; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; [1 artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3;]1 artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; [1 artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid;]1 artikel 13, §§ 2bis tot 5; artikel 18, § 2; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; [4 artikel 27; artikel 28];4; artikel 29, tweede lid; artikel 41ter; [1 artikel 42, § 1, tweede lid, eerste zin;]1 artikel 42bis, § 1, eerste zin; [1 artikel 42ter, § 1, eerste en derde lid;]1 [1 artikel 42quater, § 1, eerste en derde lid;]1 artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; [3 ...]3; artikel 49, § 1, 6°, § 2, eerste lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; [4 artikel 51/5, §§ 1 en 2, en § 3, tweede tot vierde lid];4; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; [6 artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; [artikel 52/3, § 1, eerste lid, en § 2] 6; artikel 53bis; [3 artikel 54, § 1, eerste lid;]3 artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; [2 artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23;]2 [artikel 61/27, § 1, eerste en tweede lid, § 2, eerste lid en § 5; artikel 61/30, § 1 en § 2];5; artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; [4 artikel 74/5, § 1, § 3, eerste lid, en § 4, 2°];4; artikel 74/6, §§ 1, 1bis, en § 2, alinea 1er; artikel 74/7; [3 artikel 74/11, § 1, tweede lid] (...)"

De bestreden beslissing houdt een beoordeling in van het recht op terugkeer van de verzoeker, die van ambtswege werd geschrapt uit het gemeenteregister en die zich al dan niet meer dan twaalf maanden in het buitenland bevond.

Artikel 19, §4 van de vreemdelingenwet is te dezen niet van toepassing. Artikel 19, §4 van de vreemdelingenwet handelt immers over de specifieke situatie waarbij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht is tot terugname van de vreemdeling (en zijn gezinsleden) die houder is (zijn) van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is uitgevaardigd door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie. Uit de thans voorliggende gegevens blijkt niet dat verzoeker houder zou zijn van een EG-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene (D-kaart), noch blijkt dat jegens de verzoeker in een andere lidstaat van de Europese Unie een verwijderingsmaatregel zou zijn getroffen.

Het is thans dan ook buiten betwisting dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing vermeldt tevens als juridische grondslag de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

De Raad stelt vast dat noch artikel 6 van het delegatiebesluit, noch enige andere bepaling van dit besluit zoals het van toepassing was op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing verwijst naar een bepaling van de vreemdelingenwet of, daargelaten de vraag of een wettelijk toegekende bevoegdheid mag gedelegeerd worden via een koninklijk besluit, een bepaling van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 op grond waarvan kan worden besloten dat een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te treffen als gedelegeerde van de minister c.q. staatssecretaris.

Het betoog van de verwerende partij waar zij erop wijst dat artikel 19 van de vreemdelingenwet wel degelijk opgenomen is in het delegatiebesluit kan gelet op voorgaande bespreking niet overtuigen om aan te nemen dat een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd zou zijn om de thans bestreden beslissing te treffen.

De Raad dient dan ook te concluderen dat de bestreden beslissing getroffen werd door een daartoe niet bevoegde ambtenaar.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 maart 2013 waarbij wordt geweigerd om een gunstig gevolg te geven aan het verzoek om opnieuw in het bezit te worden gesteld van een F-kaart wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER